

хъришъ. Дето четирима — тамъ и петима!“ Тъй ли е, момчета?

— Дума да не става, бате Сава... Той само да дойде. Хемъ за насъ повесело, хемъ и той ще оздравѣ!...

На другия день Гочо, каченъ на Марка, пристигна на поляната. Въ колибата бѣха направили още едно легло, приготвиха празнична гостба и посрещнаха госта съ викове и смѣхъ. Отъ първия день още детето се усѣти по-добре тукъ, отколкото въ празната кѣща въ града. Зачислиха и него въ босата команда. Следъ седмица-две бузичкитѣ му се изпълниха и зачервиха. А следъ още две — нѣмаше и поменъ отъ болестъта.

Сега, когато малкитѣ бѣха повече, двамата по-голъми имъ разправяха сегизъ-тогизъ по нѣкоя приказка. То биваше следъ вечеря, когато поляната затихваше и само вѣтрецътъ шумолѣше изъ букитѣ. Всички лѣгаха. Савата почваше нѣкоя дълга-дълга приказка. Наострили уши въ тъмното, малкитѣ слушаха. Гуджо се прибираше за малко навжтре, Марко подаваше глава подъ навеса — и той да чуе.

Изведнажъ, Савата млъкваше по срѣдата. Отсреща, надъ скалитѣ се пода-